muistopuheet.fi

Hyvät saattoväki,

olemme täällä saattamassa matkalle Matti Juhani Korhosta – meille monelle yksinkertaisesti Isää.

Isä syntyi Kuopiossa sodanjälkeiseen Suomeen 22. lokakuuta 1949. Hänen polkunsa kulki Ouluun, jossa hän valmistui konetekniikan insinööriksi. Työelämässä hänestä tuli metalliteollisuuden tuotantopäällikkö, joka ei pelännyt uusia haasteita. Hän johti kehitysprojekteja, hioi prosesseja, paransi turvallisuutta ja ennen kaikkea jakoi osaamistaan nuorille insinööreille. Moni meistä muistaa hänen tapansa kysyä ensin ja neuvoa vasta sitten. Silloin neuvosta tuli yhteinen oivallus, ei ohje ylhäältä.

Kotona hänen sydämensä sykki Eevalle, meille lapsille Mikolle ja Sarille, kolmelle lastenlapselle ja lapsuudenkodin muistoille, joita hän kantoi lämpimästi myös sisarensa Tuulan kanssa jaettuna. Hänen rakkautensa näkyi teoissa: aikatauluissa, joihin mahtui aina tilaa yhdelle puhelulle, yhdelle neuvolle, yhdelle käynnille.

Isän tuntomerkkejä olivat täsmällisyys, oikeudenmukaisuus, huomaavaisuus ja vaatimattomuus. Hän ei tehnyt numeroa itsestään. Hän halusi, että työt tehdään huolellisesti, että vastuu otetaan eikä vieritetä, että toisia kuunnellaan loppuun asti. Kun kriisi iski, hänen äänensä madaltui ja selkeni. Se rauhoitti.

Työn ulkopuolella hän viihtyi siellä, missä askel ja ajatus saattoivat edetä samaa tahtia: vaelluksilla. Hänellä oli kompassi, joka näytti suuntaa myös silloin, kun kartta puuttui.

Rakkain muistoni on ensimmäinen yhteinen Lapin vaellus. Sade rummutti tauotta, sumu söi maiseman, ja oma malttini oli loppumassa. Isä pysähtyi, laittoi

Luo oma personoitu puheesi osoitteessa muistopuheet.fi

rinkkansa maahan, ojensi kompassin ja sanoi: “Suunta löytyy rauhassa.” Silloin ymmärsin, että hän ei opettanut minulle vain suunnistusta. Hän opetti elämää: mittaa ennen kuin leikkaat, kuuntele ennen kuin vastaat, kulje määrätietoisesti, mutta älä juokse ohi olennaisesta.

Toinen koti löytyi pesäpallokentältä. Juniorivalmentajana hän osasi olla yhtä aikaa vaativa ja lempeä. Hän iloitsi pienistä edistysaskelista, paremmasta heittolinjasta, oikea-aikaisesta huudosta, kentän jälkeisestä kättelystä. Pelistä tuli paikka, jossa opitaan reiluutta, työrauhaa ja toisen kunnioittamista.

Arki täyttyi myös sanomalehtien ristikoista ja puutarhasta, jossa kärsivällisyys palkittiin joka kesä – jos ei sadossa, niin ainakin hiljaisessa tyytyväisyydessä. Hän arvosti isänmaata parhaalla mahdollisella tavalla: tekemällä oman osansa hyvin, joka päivä.

Tänään meitä yhdistää kaipaus. Kaipaamme hänen selkeitä neuvojaan, sitä rauhallista ääntä myrskyn keskellä, ja ennen kaikkea hänen tapaansa kuunnella, kunnes levottomuus väistyi. Silti haluan, että tänään muistamme myös sen, mitä jäi: kyky pysähtyä, taito etsiä suunta, halu kantaa vastuuta ja katsoa muita kunnioittaen. Niiden varassa on hyvä kulkea.

Isä toivoi yksinkertaista siunaustilaisuutta ja kukkien sijasta lahjoituksia nuorten urheilutoimintaan. Se toive sopii hänelle: vähemmän puhetta, enemmän tekoja, jotka kantavat.

Kiitos, Isä, että olit esikuvani ja neuvonantajani. Kiitos, että opetit, ettei kiire ratkaise, vaan suunta. Me jatkamme tätä matkaa sinun arvojesi varassa – perheenä, joka pitää yhtä ja kuuntelee toisiaan loppuun asti.

Lepää rauhassa. Me pidämme suunnan.

Tämä puhe luotiin osoitteessa muistopuheet.fi.Vastaa muutamaan kysymykseen ja luo oma personoitu puheesi nyt osoitteessamuistopuheet.fi

Luo oma personoitu puheesi osoitteessa muistopuheet.fi